అదృష్టమా నీ అడ్రస్సేమిటి?

కప్పగంతుల మల్లిఖార్జునరావు

(యువ దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక 1978)

మంచివాళ్ళకే అన్ని కష్టాలు. అమాయకులకే అన్ని సమస్యలూ వస్తాయనటానికి అరుంధతి కథ వో తార్కాణం.

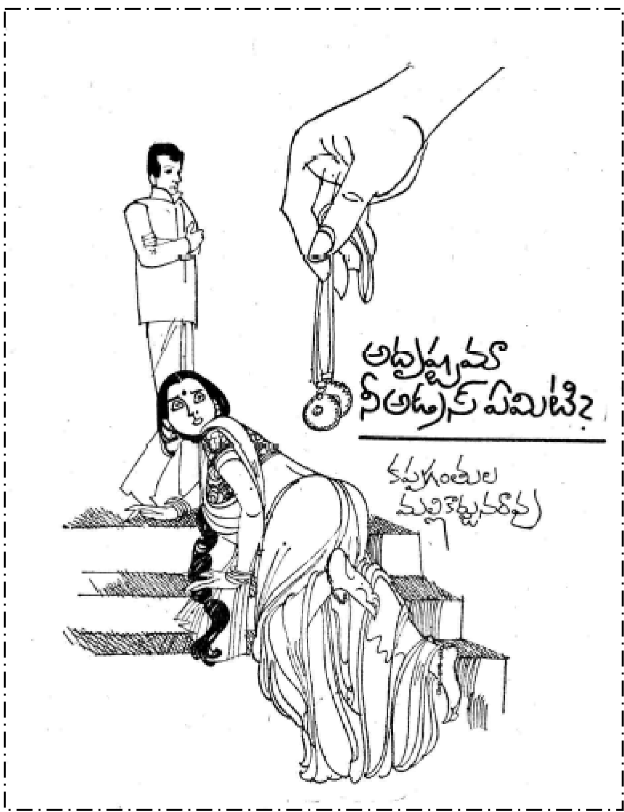

అరుంధతి చిన్నతనం నుంచి బుద్ధిమంతురాలిగా, అమాయకురాలిగా పేరు పొందింది. అపురూప సౌందర్యవతుల కోవకు చెందినది కాకపోయినా తీర్చిదిద్దిన అవయవాల పొందికలో చూడముచ్చటగా వుంటుంది. కుల మత రాజకీయ విభేదాలకు అతీతంగా ఆమె ఊళ్ళో అందరికీ తల్లోనాలికగా వుండేది. అలాగే ఊళ్ళో చిన్నా పెద్దా అందరూ కూడా ఆమె అంటే యిష్టపడేవారు.

అరుంధతి తండ్రి అంతంతమాత్రపు కుటుంబీకి. ఆయన చెప్పించిన బళ్ళో చదువుకాకుండా అరుంధతి వూళ్ళో ఓ శాస్త్రులుగారిని మంచి చేసుకుని పంచకావ్యాలు, పురాణాళ్ళో కొన్ని భాగాలు వంటబట్టించుకుంది.

అంతవరకు నిర్విచారంగా, హాయిగా గడిచిపోయిన అరుంధతి జీవితం పెళ్ళీడు రావటంతో చీకు చింతలకు లోనయింది.

తండ్రి ఎన్ని సంబంధాలు చూసినా ఒక్కటీ ముడిపడలేదు. కట్నాల గుర్రాలకి దౌడులు తీస్తున్న మగ పిల్లల్ని ఆయన పట్టుకోలేకపోయాడు. విసుగేసి ఆడపిల్లను కన్న దౌర్భాగ్యానికి అరుంధతిని తిట్టి సాధిస్తున్న సమయంలో ఊరు కలగచేసుకుంది. కట్నం డబ్బుకు తలా వో రాయి వేసారు. అరుంధతి

తండ్రి వెతికి వెతికి వో సంబంధం స్థిరపర్చుకున్నాడు. 'కుండకుదురు' వున్న కుటుంబం కనుక కట్నంలో చాలాభాగం వాళ్ళ చేతుల్లో పోసాడు.

పెళ్ళి రోజు రానేవచ్చింది. పీటలమీద కూర్చోవలసిన ముహూర్తమూ ఆసన్నమయింది. అయినా పెళ్ళికొడుకు జాడలేదు. పెళ్ళివారు మాత్రం అంతక్రితం రాత్రే వచ్చి విడిది చేసి సకల రాజమర్యాదల్ని అడిగి చేయించుకుని అనుభవిస్తున్నారు.

పెళ్ళివారితో పెళ్ళికొడుకు రాలేదన్న వార్త విని ఊళ్ళోవాళ్ళు ముక్కున వేలేసుకున్నారు. కొందరు పెద్దలు కలిగించుకుని పెళ్ళికొడుకు రాక విషయం అతడి తండ్రితో ప్రస్తావించారు.

'అంత కంగారు పడతారేటండీ? పెళ్ళి వాళ్ళం మేము వచ్చాంగా? పెళ్ళి కొడుకుతో అప్పుడే పనేముంది? ఆ వేళకి రాకపోడులే. మీకూ నాకూ అంటే పనుల్లేవు. వాడికి ఎన్ని పనులో?'

'యింతకీ అబ్బాయికి ఎం ఉద్యోగం?'

'ఎత్తుభారం ఉద్యోగం? ఏదయితేనేం మీకూ నాకూ అర్థమయ్యేది కాదు సరేనా. వాడి ఉద్యోగంలో కాలం అతి ప్రధానమైనది. విలువయినది. నిముషం పోతే రూపాయి పోయినట్లే –'

అంత గొప్ప ఉద్యోగం ఏమిటో తెలుసుకోలేక ఊళ్ళో వాళ్ళు తికమక పడ్డా ఆ రాత్రి అరుంధతిని అదృష్టవంతురాలి కిందనే జమకట్టేసారు.

అయితే మర్నాడు ముహూర్తం వేళ దగ్గర పడ్తున్నా రాకపోయేసరికి అరుంధతి అదృష్టం అకస్మాత్తుగా దురదృష్టం కింద మారిపోయింది.

'పీటలమీద దాకా వచ్చిన పెళ్ళి యిలా ఆగిపోతే ఎంత అప్రదిష్ట?'

'అదలా వుంచమ్మా? పాపం యిక దాన్ని చేసుకోటానికి ఎవరు ముందు కొస్తారని?'

'వచ్చారే అనుకో కట్నంకూడా ముందే యిచ్చేసాడే? అది గంగపాలేగా? మళ్ళీ ఎక్కడినుంచి తేవటం?'

యిలా తలకొక విధంగా అని తనపైన జాలి చూపుతుంటే అరుంధతి భయపడిపోయి భోరున ఏడ్చింది.

మంగళసూత్రధారణ సమయం సమీపిస్తుండగా పెళ్ళికొడుకు వచ్చాడన్న వార్తతో పందిరంతా మోగిపోయింది. విడిదిలో సందడి. పందిట్లో వేడి వేడి నిట్టూర్పులు – ఆనంద భాష్పాలు.

అప్పటిదాకా అనవసరంగా అనుభవించిన దురదృష్టాన్ని విస్మరించి ఊరంతా మళ్ళీ అరుంధతిని అందలాన్నెక్కించి ఊరేగించారు.

పెళ్ళి పందిట్లో కూర్చున్నారన్నమాటేకాని అంతా యీ కథలే చెప్పుకుంటున్నారు. పెళ్ళికొడుకు ఉద్యోగం – గొప్ప తనం అతను యిప్పుడు ఎలా వచ్చాడు? ఏమెక్కి వచ్చాడు ఊహాగానాలు.. చర్చలు..

అంతా యీ సందడిలో ఉండగానే అరుంధతి మెళ్ళో మూడు ముళ్ళూ పడ్డాయి. అరుంధతి ఎవరికో భార్య అయింది. అయితే ఆ ఎవర్నో ఆమె చూడలేదు. అసలే పిరికిది. దానికి తోడు ఏడ్చి ఏడ్చి ఉన్న కళ్ళతో చూడలేకపోయింది.

పెళ్ళయి పెళ్ళికొడుకు విడిదికి వెళ్ళిపోయాక చాలామందికి పెళ్ళికొడుకును చూడలేదన్న స్పృహ వచ్చింది. కొందరు అతడిని చూడటానికి విడిదికి వెళ్ళారు.

'అలసిపోయి ఉన్నాడు కదూ నిద్రపోయాడు' అన్నారు.

'అయినా యిప్పుడు మునిగిపోయిందేముంది? రేపు పొద్దున చూడొచ్చుగా?' అనుకుంటూ ఎవరిదోవన వారు పోయారు.

మర్నాటి రాత్రి శోభనం నిర్ణయించారు.

కానీ తెల్లవారేసరికి పెళ్ళికొడుకు విడిదిలో లేడన్న వార్తతో పందిరంతా మళ్ళీ మోగిపోయింది. ఎక్కడికి పోయాడో, ఎందుకు పోయాడో చెప్పే నాథుడు లేడు. వెతుక్కు రావడానికి అతని మొహం సరిగ్గా చూసిన మనిషి ఆ ఊళ్ళో లేడు.

'మీ ఊరివాళ్ళేమిటండీ? గోరంతదాన్ని కొండంత చేస్తారు? అబ్బే! యిలాగైతే యీ ఊరి సంబంధానికి అంగీకరించకే పోదును? పెళ్ళయిపోయిన పెళ్ళికొడుకు ఎటుపోతే ఊరివాళ్ళకేమిటట? శోభనం అంటారా? ఆ ఘడియకు వాడికి వీలైతే వస్తాడు. లేకపోతే యింకో రోజవుతుంది. మునిగి పోయిందేముంది? మీ సంబరాలే చూసుకుంటే ఎలా? వాడి సమస్యల్ని గురించి కూడా కాస్త ఆలోచించండి. ఎంత అవసరం కాకపోతే కొత్త పెళ్ళాన్ని వదిలేసి వెళ్తాడు? అయినా మా కోడలి విషయం మాదికాదూ? ఊరందరికీ ఏమిటట యీ శ్రద్ధ?' మంచి చెడ్డలడగొచ్చిన ఊరి పెద్దల చెంపలు అలా వాయించి పంపాడు పెళ్ళికొడుకు తండ్రి.

ఆ రాత్రికి పెళ్ళికొడుకు రాలేదు.

'మా కోడల్ని మాతో పంపండి ' అన్నాడు పెళ్ళికొడుకు తండ్రి మర్నాటి ఉదయం బయలుదేరిపోతూ.

అరుంధతి తండ్రి ఊరి పెద్దల్తో ఆలోచించాడు.

'అబ్బాయికి వసతి దొరికినప్పుడు చెప్పండి. ఆ కాస్త కార్యం యిక్కడే జరిపించి పిల్లను పంపుతాం ' అన్నాడు.

అంతే. అటునుంచి కబురు రాలేదు. ఆ కాస్త కార్యం జరగనేలేదు. అంత డబ్బుపోసి చివరకు అరుంధతికి ఓ మంగళసూత్రం కొనిచ్చినట్లయింది.

ఊళ్ళోవాళ్ళే పనిగట్టుకుని విచారణలు చేయగా అరుంధతి మొగుడి గురించి రకరకాల భోగట్టాలు తెలిసాయి.

అతడేదో పెద్ద అంతర్జాతీయ దోపిడీ గ్యాంగులో సభ్యుడన్నారు. కాదు, నక్సలైట్లలో చేరిపోయి అడవుల్లో తిరుగుతున్నాడని కొందరన్నారు. మరికొందరు సన్యాసయిపోయి హిమాలయాలకు వెళ్ళాడన్నారు. కొడుకు విషయం ఎత్తితేనే చచ్చిపోయినట్లు భోరున ఏడవసాగారు అతని తల్లితండ్రులు.

మొత్తం మీద అరుంధతికి మంగళ సూత్రం తప్ప పెళ్ళి తాలుకు ఒక్క మధురానుభూతీ లేదు. పెళ్ళిరోజు తలచుకోవాలంటేనే భయం. మొగుడి మొహమన్నా చూచానుకాదే అన్న దిగులు. అయినా ఆమె ప్రాచీన భారతీయ సంప్రదాయ స్త్రీ ధోరణిలో తన దురదృష్టాన్ని నిందించుకుంటూ, మొహమైనా తెలీని ఆ భర్తకోసం నిరీక్షిస్తూ, అతడికోసం పూజలు, పునస్కారాలు, దానధర్మాలు చేస్తూ పదేళ్ళు గడిపింది. ఆమె యవ్వనం అడవిగాచిన వెన్నెల్లా ప్రకాశించి ప్రకాశించి నేలలో, నీటిలో కలిసిపోతోంది.

యీ పదేళ్ళలో ఆమె గొప్ప పతివ్రతగా పేరుపొందింది. 'నిప్పు' అన్న బిరుదు సంపాదించుకుంది.

కానీ తల్లితండ్రులతోపాటు ఊరి పెద్దలకి కూడా ఆమె జీవితం అలా కావటం మనసులో వేధిస్తూనే వుంది. చేజారి ఎటో పోయిన దాంపత్య జీవితాన్ని ఎలాగూ తామివ్వలేరు. అంతకన్నా మించిన ఖ్యాతిని దేన్నైనా ఆమెకిస్తే? ఆలోచించగా ఆలోచించగా ఆమెతోపాటు ఊరికీ ఖ్యాతి వచ్చే మార్గం ఒకటి తట్టింది వారికి.

ఆమెలో ఏవో అద్భుత శక్తులు ప్రవేశించినట్లు ప్రచారమయింది. ఆమె మహత్తుల్ని గురించి ఊరూరా కథలు చెప్పుకోసాగారు. మనుష్యత్వంలోనుంచి ఒక్కసారిగా ఆమె దైవత్వంలోకి నెట్టబడింది. 'అమ్మ' అయింది.

క్రమంగా ఆమెకు భక్తులు పెరిగారు. ఆమె ఎవ్వరితో మాట్లాడదు. ఆమె ఎదుట మౌనంగా అరగంట కూర్చుంటే ఏవో శక్తులు తమలో ప్రవేశించినట్లు, కష్టాలు, బాధలు పోయినట్లు చాలామంది చెప్పుకోసాగారు.

'అమ్మ'కు పేరొచ్చింది. 'అమ్మ' వున్న ఆ ఊరుకు పేరొచ్చింది.

పక్క ఊరి వారికి యిది చూసి కన్ను కుట్టింది. ఆ మాటలు వింటూనే ఆ ఊరు పెద్ద మోతుబరి ఆసామి ఎక్కడినుంచో వో సన్యాసిని తీసుకొచ్చాడు. 'బాబా' అన్నారు.

ఆ బాబా మాటల్లో మహత్తర ఆకర్షణ వుంది. ఆ మాటలు వింటేనే చాలు ఎటువంటి దీర్ఘవ్యాధులూ పోతాయి. బాబా మీ మనసులో మాటల్ని ఊహల్ని చదివి చెప్తాడు. మీ కోరికలు తీరేదీ లేనిదీ చెప్తాడు. అతనిది సిద్ధవాక్కు. చెప్పింది జరిగి తీరాల్సిందే.

బాబా ఎత్తుగా, పచ్చగా బాగుంటాడు. ఆయన వేసుకునేవి కాషాయాంబరాలైనా అవి అతి ఖరీదైనవి కావటం చేత ఆయనను ప్రకాశింప చేస్తుంటాయి. ఎలుగుబంటి బొచ్చులా ఆయనకు మొహమంతా గడ్డాలూ మీసాలే అయినా అవి తీర్చిదిద్దినట్లు అందంగా ఉంటాయి.

మొదట్లో మోతుబరి రైతు ఇంట్లోనే ఆయన మకాం. తర్వాత గుడికి మార్చారు. బాగా ప్రచారం వచ్చి భక్తుల సంఖ్య పెరిగాక ఆయనకు అన్ని ఆధునిక వసతులతో కుటీరం కట్టించి యిచ్చారు ఊరువాళ్ళు.

చిన్న పురుగును పెద్ద పురుగు తిన్నట్లు నోరులేని అమ్మ మహత్తు నోరున్న ఆ బాబా మహత్తు ముందు దిగదుడుపు అయిపోయింది. సూర్యుడి ముందు దివిటీలా కళావిహీనమయింది.

భక్తులను బాబా తపస్సు చేయమనడు. నియమ నిష్ఠలని, ఉపవాసాలని బాధలు పెట్టి చంపడు. పెళ్ళాం పిల్లల్ని వదిలి విరాగులు కమ్మని కోరడు. డబ్బు ఖర్చయ్యే పనుల్ని ఏ ఒక్కదాన్నీ చేయమని నిర్బంధించడు.

భక్తి – భగవంతుడిపైన, తనమీద కలిగి వుంటే చాలు. నమ్మి భగవంతుడి పేరిట తనకు సర్వస్వం అర్పిస్తే చాలు. అన్ని బాధలూ తీరతాయి. మోక్షప్రాప్తి కలుగుతుంది. పెళ్ళి – ప్రేమలు – మమకారాలు – పిల్లలు – ధనార్జన – అంతా మామూలే.

ఏ కష్టం లేకుండా, కానీ ఖర్చు చేయకుండా స్వర్గానికి టిక్కట్టిచ్చే బాబా ప్రజల్ని ఆకర్షించటంలో అబ్బురం ఏముంది?

బాబా భక్తుల్లో చాలామంది ఒకప్పుడు 'అమ్మ' భక్తులే. కాంగ్రెస్ అధికారంలో నుంచి దిగి జనతాపార్టీ అధిష్టించగానే, కాంగ్రెస్ వారంతా జనతావారుగా మారిపోయినట్లు, వారంతా అమ్మను వదిలేసి బాబా భక్తులయ్యారు. అయినా పాత వాసనలు పోయి కాంగ్రెస్‌లోని కమ్యూనిస్టుల్లా సందర్భం దొరికితే చాలు – అమ్మనుగురించి మాట్లాడుకునేవారు. అర్ధనిమీలిత నేత్రాలతో ధ్యానముద్రలో ఉండే బాబా అన్నీ వినేవాడు.

అలా బాబా అరుంధతి అందాన్ని గురించి విన్నాడు. ఆమె స్వభావం, మంచితనం – పెళ్ళి – అమ్మ కావటం అన్నీ విన్నాడు.

అక్కడ అరుంధతి కూడా బాబా మహత్తుని వింది. తన భర్త ఆచూకీ అడిగి తెలుసుకోవాలని మహా ఉబలాటపడింది. 'అమ్మగా తన మహత్తులాంటిదే కాదు కదా బాబా మహత్తు కూడా?' అన్న ఆలోచన ఆమెకు రాకపోలేదు. కానీ ఆశ. ఏ పుట్టలో ఏ పాముందో? ఏ ఇంట్లో ఎంత నల్ల ధనముందో?

అరుంధతి కోరిక విని ఊరి పెద్దలు అదిరిపోయారు. తమ ఊరి 'అమ్మ' ఆ ఊరి 'బాబా'ను దర్శించటమా?

అనాదిగా ఆ రెండు ఊర్ల మధ్య పోటీ వుంది. ఆ పోటీ దృక్పథం వల్లే అమ్మకు పోటీగా బాబాను తీసుకొచ్చారు ఆ ఊరివాళ్ళు. బాబాకు పేరు రావటంతో అసలే యీ ఊరివారికి అవమానంగా వుంది. దానికితోడు అరుంధతి బాబాను చూడటానికి వెళితే పూర్తిగా లొంగినట్లే కదూ?

యిక్కడ అరుంధతి బాబాను దర్శించాలన్న కోరికను వెలిబుచ్చిన రోజే, అదే క్షణాన అక్కడ బాబా ఊరి పెద్దల ముందు అమ్మను గురించి ప్రస్తావించాడు. ఆమెను చూడాలన్న కోరికను వ్యక్తం చేశాడు.

భక్తులు ఆశ్చర్యపోయారు.

'దీనిక్కారణం లేకపోలేదు. యిది భగవత్సంకల్పం. రాత్రి భగవంతుడు 'అమ్మ'ను చూడమని చెప్పాడు. హిమాలయాలలో తపస్సు చేసుకుంటుండగా నేను కోల్పోయిన నా గత జీవితం రాత్రినుంచి లీలామాత్రంగా స్ఫురణ కొస్తున్నది. ఆమెను చూచాక కాని నాకు స్పృహ పూర్తిగా రాదు. భగవంతుడి ఆజ్ఞ యొక్క పర్యవసానం పూర్తిగా బోధపడదు.'

యింకేం? ఆ ఊరివారు యీ ఊరివారు రెండు ఊళ్ళ మధ్య దారిలో కలుసుకున్నారు. విషయాలు తెలుసుకుని ఆశ్చర్యపోయారు. యిద్దరికీ ఒకేసారి ఒకర్నొకరు చూచుకోవాలన్న ఆలోచన రావటంలో ఆంతర్యం? ఖచ్చితంగా ఇది దైవ సంకల్పమే!భగవత్ప్రేరణే.

అరుంధతే బాబాని చూడటానికి వచ్చింది. చూచింది. దైవభావం కలిగింది. నమస్కరించింది. తన కోరికను చెప్పబోతోంది.

'పైకి కనిపించే నాలోని దైవత్వం వెనుకనున్న 'నన్ను' గుర్తించలేదా అరుంధతీ.'

అరుంధతి వంతు ఆశ్చర్య పోతూ ఆయన్ని చూడటమే అయింది.

'నీవు నీ భర్త భోగట్టా అడగాలని వచ్చావు. కానీ ఎదురుగ్గావున్న నీ భర్తను నీవు గుర్తించలేకపోతున్నావు. నీ కళ్ళకు కమ్మిన మాయపొరను తొలిగిస్తాను. నాలోకి నేరుగా చూడు. మాయపొరను తొలిగించాక కూడా నువ్వు నాలో భగవంతుడినే చూస్తే యిద్దరం యిలాగే ఉండిపోదాం. నువ్వు అమ్మగా నేను బాబాగా ప్రజలకు ముక్తి ప్రసాదించి భగవంతుడిలో ఐక్యం అవుదాం. కాక నువ్వు నాలో నీ భర్తను చూస్తే తిరిగి ఇరువురం పూర్తి లౌకిక జీవితాన్ని కలిగించుకోవల్సి వుంటుంది. దైవత్వాన్ని కోల్పోయి మామూలు మానవులుగా కాలం గడపాల్సి వస్తుంది. యిది దైవ సంకల్పం –'

బాబా మాటల్ని అందరూ విన్నారు. అందరూ ఆయనవైపే చూస్తున్నారు. అందరికీ ఆయన ప్రసన్నవదనంలో భగవంతుడే కనిపిస్తున్నాడు.

అరుంధతి కూడా ఆయన్నే చూస్తోంది. ఆమెకు తన 'అమ్మత్వం' గుర్తుకొచ్చింది. బాబా వయసు, అందమైన విగ్రహం, ఆమె వయసు కోరికలతో కలబడ్డాయి. ఆమె మనసును జయించాయి.

ఆమె భర్తని ఎప్పుడూ చూడని మాట నిజమే. కానీ యిప్పుడు బాబాని చూస్తుంటే ఎన్నో జన్మలుగా తన భర్తను చూస్తున్నట్లే ఆమెకు అనిపించింది. అతడిని పెనవేసుకుని ఐక్యం అయిపోవాలన్న వాంఛ గుండెల్లో ఎగదన్నింది.

ఆమె అతని కాళ్ళమీద పడింది. వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ కన్నీళ్ళతో అతని పాదాలని అభిషేకించింది.

'యిన్నాళ్ళకి దయగలిగిందా స్వామీ ఎక్కడికి వెళ్ళారు? ఏం చేశారు? నా కెందుకు విధించారు ఈ శిక్ష?' అంటూ రోదించింది.

బాబా హుందాగా నవ్వాడు. భక్తుల వైపు చూచి 'శిక్ష విధించటానికి నేనెవర్ని? భగవంతుడే నీకూ నాకూ ఈ శిక్ష విధించాడు. పూర్వ జన్మలోనూ మనం భార్యాభర్తలమే. ఆ జన్మలోని పాపశేష ఫలం యీ రూపంలో అనుభవించాం. జనానికి మోక్ష మార్గం చూపించి మనం ఆ పాపాన్ని ప్రక్షాళనం చేసుకున్నాం. భగవద్వాణి మొన్నరాత్రి చెప్పేదాకా నాకూ ఇవేమీ తెలీదు.'

జనం సినిమా చూసినట్లు రెప్పవాల్చకుండా చూస్తున్నారు.

'భక్తులారా, అరుంధతి నన్ను ఏనాడో కనిపించకుండా పోయిన తన భర్తగా గుర్తించింది. ఆమెను చూచిన క్షణంలోనే నాకు గత స్మృతులన్నీ వచ్చాయి. ఆమెను నా భార్యగా గుర్తించాను. అలా ఇరువురం పరస్పరం గుర్తించుకున్న క్షణంలోనే మా ఇరువురిలోని మహత్తులు మాయమయిపోయాయి. ఇప్పుడూ నేను మీలాంటి సాధారణ మనిషిని. అరుంధతీ అంతే. మమ్మల్ని ఏం చేయమంటారో మీరే సెలవియ్యండి.'

ఆ ఊరి పెద్దలు యీ ఊరి పెద్దలు కలిసి చాలాసేపు బుర్రలు బద్దలు కొట్టుకున్నారు. అనుమానాలు సందేహాలు ఆశ్చర్యాలు.. ఎన్నో ఎన్నో వచ్చి పోయాక ఆకరికి నిర్ణయించారు.

'అరుంధతిని ఏలుకోవాల్సిందే. ఆ రోజు పారిపోయిన అతడిని పట్టుకెళ్ళి యీరోజు రాత్రి గర్భాదానం చేయాల్సిందే.'

అలా ఆ రోజు రాత్రి అరుంధతీ సుబ్బారావులు పెళ్ళికూతురు పెళ్ళికొడుకులయ్యారు. అరుంధతి తపస్సు ఫలించిందని అందరూ అనుకున్నారు.

పుష్కరకాలంపాటు అనుభవించాల్సిన దాంపత్య సుఖాన్ని అరుంధతి సంవత్సరంన్నరలో అనుభవించింది. సుబ్బారావుకు ఆమె అంటే అమిత ప్రేమ. ఆమెను వదిలి క్షణం వుండలేడు. అతడు చెప్పే అందమైన కబుర్లకు ఆమె చక్కటి శ్రోత.

అమ్మ తాలుకు ఛాయలు అరుంధతిలో కాని, బాబా తాలూకు ఛాయలు సుబ్బారావులో కాని మచ్చుకు కనిపించటం లేదిపుడు. జనం వాళ్ళని అలా మర్చిపోయారు.

అతను ప్రేమతో చేసే అల్లరి చూసి అరుంధతికి ఎపుడైనా అనిపించేది, 'ఇంత రసికుడు, ఇతనేం బాబా? ఇతనికి భగవంతుడు చెప్పటమేమిటి? గతస్మృతులేమిటి? హిమాలయాల్లో తపస్సేమిటి?' అని.

కానీ అడగాలంటే భయం. 'నీ అమ్మ విషయం ఏమిటి? ఏ మహత్తులు పెట్టుకుని భక్తుల జబ్బులు కుదిరించావ్? బాధల్ని తీర్చావ్' అని ఎదురు తిరిగి నిలేస్తే? ఏం సమాధానం యివ్వటం?

అప్పటికీ ఓసారి అంది 'యింత ప్రేమ ఇన్నాళ్ళూ ఎక్కడ దాచారండీ? అకస్మాత్తుగా ఎలా పుట్టుకొచ్చింది?'

'ఎక్కడ దాచానా? ఇక్కడ – యీ గుండె పొరల్లో. నిన్ను చూడగానే పైకి లేచొచ్చి భరతనాట్యం చేస్తోంది. ఓ పిచ్చి అరుంధతీ నిన్ను చూసాకే తెలుసుకున్నా. స్వర్గం – మోక్షం ఎక్కడో లేవు. స్త్రీ పురుష ప్రేమలోనే వుంది. ముక్కు మూసుకు తపస్సు చేయటం, కాషాయంబరాలు కట్టి ఆశ్రమాలలో కూర్చోటం – స్వర్గానికి రహదారిని వదిలి ముళ్ళదారిని పట్టటంలాంటిదని కూడా నిన్ను చూసాకే తెలుసుకున్నా' అని ఓ పెద్ద ఉపన్యాసం ఇచ్చాడు.

అరుంధతికి సుబ్బారావు తన భర్త కాదేమోనన్న అనుమానం ఎప్పుడూ రాలేదు. కానీ ఎన్నాళ్ళకీ తన యింటికి తీసుకెళ్ళడేం? కనీసం అత్తమామలైనా ఒక్కసారైనా రారేం?

'నీ అత్తమామలు ఎప్పుడో స్వర్గానికి టిక్కెట్టు పుచ్చుకున్నారు. ఎప్పుడో లేచిపోయిన నేను ఇన్నాళ్ళకు వెళ్ళి ఏం మొహం పెట్టుకుని ఆస్తిలో వాటా అడగను? అయినా నాక్కావలసిన ఆస్తి నువ్వు. ఇంక వేరే ఆస్తులకోసం చింత ఎందుకట నాకు?' ఊళ్ళోవాళ్ళు అడిగినా ఆ ప్రశ్నకు యిదే సమాధానం.

సుబ్బారావు అందరితోపాటు మామూలుగానే పొలంలో కష్టపడి పని చేస్తాడు. దురభ్యాసాలేమీలేవు.

'ఆడపిల్ల పుట్టింట్లో, అల్లుడు అత్తవారింట్లో వుంటే గౌరవం ఉండదయ్యా. అల్లిరికం తిన్నంతకాలం తిన్నావుగా? మీ ఊరే వెళ్తావో, మరో వూరే వెళ్తావో పెళ్ళాన్ని తీసుకుని వేరే కాపురం పెట్టుకో. బాగుంటుంది.'

సుబ్బారావు వేరే కాపురం పెట్టాలనుకుంటున్న సమయంలో అరుంధతి గర్భం దాల్చింది.

'యిప్పుడెక్కడికి తీసుకెళతావులే? ఏకంగా కొడుకు పుట్టాక వెళ్ళు' అని అత్తమామల్తోపాటు ఊరి పెద్దలూ అన్నారు.

అరుంధతి అన్ని పరీక్షల్లో గట్టెక్కి జీవితంలో స్థిరపడిపోబోతున్నదని అంతా సంతోషించే సమయంలో ఆమెకు మరో పెద్ద పరీక్ష వచ్చింది.

ఎక్కడినుంచి వచ్చాడో, ఓ రోజు చీకటి పడ్డాక ఓ గడ్డాల మనిషి ఊళ్ళోకి దిగబడ్డాడు. ముందు అంతా అతడిని చూసి ఊరికి మరో బాబా దిగబడ్డాడనుకున్నారు.

అరుంధతి, సుబ్బారావుల అమ్మ, బాబా కథల తర్వాత ఆ ప్రాంతంలో చాలామంది అమ్మలు, బాబాలు వెలవసాగారు అదో వృత్తిగా తయారయినట్లు కనిపిస్తోంది.

'ఎవరు స్వామీ తమరు? మా ఊరికి బాబాల అవసరం లేదు. నో వేకెన్సీ హియర్' అని అన్నాడెవరో యువకుడు ఎగతాళిగా.

గడ్డాల మనిషి అప్పుడు చెప్పాడు. తాను అరుంధతి మొగుడినని.

'అరుంధతి మొగుడా!?'

ఆ క్షణంలో యీ వార్త ఊరంతటికీ తెలిసింది. అప్పటికి గడ్డం మనిషి అరుంధతి ఇంటి ముందుకు చేరాడు.

సరిగ్గా ఆ సమయంలో అరుంధతి ఎవరో ముష్టివాడికి మాదాకవళం వేసి లోపలికి వెళ్ళబోతున్నది. 'గుమ్మడిపండులాంటి కొడుకును కను తల్లీ' అని ఆశీర్వదించి ముష్టివాడు పోతున్నాడు.

లోపలికి పోతూ అరుంధతి గడ్డం మనిషిని చూసింది. మరో ముష్టివాడు అనుకుంది. 'ఉండబ్బీ నీకూ ఓ కవళం తెచ్చి వేస్తా' అని అతడు అడక్కుండానే అంది.

'కవళం కాదు. నిన్ను తీసుకుపోవడానికే వచ్చా.'

అరుంధతి, మాయల మరాటీని చూసినట్లు ఒణికిపోయింది. కాళ్ళు వణుకుతుండగా, గుండెలు కొట్టుకుంటుండగా లోపలికి వెళ్ళింది.

క్షణంలో జనం గడ్డం మనిషిని ముట్టడించారు. సుబ్బారావు యింకా పొలం నుంచి రాలేదు. అతడికెవరో ఈ కబురు మోసారు.

ఎవరెంత రెట్టించినా, భయపెట్టినా, బెదిరించినా గడ్డం మనిషి తాను అరుంధతి మొగుడినన్న మంత్రాన్ని మాత్రం వదల్లేదు. పైగా పెళ్ళినాటి సంఘటనల్లనీ పూసగుచ్చినట్లు చెప్పాడు. తన తల్లిని, తండ్రిని వర్ణించాడు.

'అసలప్పుడు నాకు పెళ్ళి యిష్టం లేదండీ. నేనో మిషన్ మీద ఉన్నాను. మా నాన్నానీ్న తెలిసి కట్నకోసం ఆ నాటకం నడిపించాడు.'

'అయితే యిన్నాళ్ళకు కావాల్సి వచ్చిందా పెళ్ళాం? ముక్కూ మొహం తెలియని నిన్ను జపం చేస్తూ యిన్నాళ్ళూ కూర్చోవాలనే నీ ఉద్దేశ్యం?' ఎవడో యువకుడు ఉద్రేకంగా అడిగాడు.

'మరి మెళ్ళో తాళి కట్టించుకున్నాక ఆడది ఏం చేస్తుందండీ?'

''ఏం చేస్తుందా? మరొకడితో కాపురం చేస్తుంది.'

'నా భార్య అలాంటిదెన్నటికీ కాదు.'

'ఛా! సిగ్గులేదూ, అలా అనటానికి.'

'అబ్బా! ఎన్నడూ చూడని పెళ్ళాం పైన ఎంత విశ్వాసం?'

'మాటలేందిరా ఆ దొంగ వెధవతోటి? కాపురం చేసుకుంటున్న ఆడదానికి భర్తనంటూ వచ్చాడు. కొట్టండి వెధవని.'

నలుగురూ నాలుగు చేతులేసి అతడిని పచ్చడి చేసేవారే. కానీ ఇంతలో అతని పాలిటి దేవుడిలా సుబ్బారావు వచ్చాడు. అందర్నీ శాంతింపచేసి అరుంధతి దగ్గరికెళ్ళాడు.

'అతడు దొంగ. నా పెళ్ళాంతో అక్రమంగా కాపురం చేస్తున్న గజదొంగ.' సుబ్బారావు లోపలికి వెళుతుంటే గడ్డం అతను బిగ్గరగా అరిచాడు.

సుబ్బారావును చూడగానే అరుంధతి ఏడుస్తూ వెళ్ళి మెడ వాటేసుకుని అతని గుండెలమీద వాలింది.

'ఏమండీ? ఏమిటి నాకు ఈ పరీక్ష?'

అతడామెను ఊరడించాడు. ధైర్యం చెప్పాడు. కన్నీరు తుడిచాడు.

'నేను బాగా చదువుకున్నాను అరుంధతీ. బీదవాడిని. వక్తృత్వం, నాటకాలు యిత్యాది ఎన్నో రంగాలలో ఎన్నో బహుమతులు సంపాదించాను. కానీ యివేవీ నాకు ఉద్యోగం ఇప్పించలేకపోయాయి. ఆకలిని తీర్చలేకపోయాయి. విసిగేసి పెట్టుబడిలేని బిజినెస్సును ఆలోచించాను. బాబా నయ్యాను. నా విజ్ఞానంతో, నాటకాల అనుభవంతో జనాన్ని సులభంగానే నమ్మించి మోసగించగలిగాను. కానీ అంతరాత్మ వుందే దాన్ని మోసగించలేకపోయాను. అనుక్షణం అది నన్ను తంతూనే వుంది.

"ఆ సమయంలో నీ కథ విన్నాను. నీ భర్త చనిపోయి వుంటాడనుకున్నాను. నువ్వు ఛాందసురాలివి. అమాయకురాలివి. భర్తవుండగా మరొకరిని పెళ్ళి చేసుకోకూడదనుకునే పతివ్రతవి. నీమీద ప్రేమ జాలి. నిన్ను ఉద్ధరించి నన్ను ఉద్ధరించుకోవాలన్న తపన.. మరొక నాటకం రాసాను. ప్రదర్శించాను. బహిరంగంగానే నీ చేత నేను నీ భర్తనని చెప్పించాను. నీతో కాపురం చేయమని అందరిచేత బ్రతిమిలాడించుకున్నాను. నీ భర్తనయ్యాను.

"అంతవరకూ మోసమే, నాటకమే. కానీ ఆ తర్వాత ఏనాడూ నీకు అన్యాయాన్ని, మోసాన్ని తలపెట్టలేదు. నీ పట్ల రోజు రోజుకీ ప్రేమ పెరిగిందేకాని తరగ లేదు. నీకోసం నా చదువును, కులాన్ని, వంశాన్ని మర్చిపోయాను.

"నేను చేసింది తప్పో వొప్పో నేను ఇప్పుడు చెప్పలేను. కానీ నేనేది చేసినా దురుద్దేశ్యంతో చేయలేదు. బాబా వేషాన్ని పరిస్థితులకి తలవొగ్గి వేసాను. నీ భర్త వేషాన్ని నీ మీద ప్రేమతో, నీకు జరిగిన అన్యాయానికి జాలితో చేశాను.

"అతనవునో కాదో నేను చెప్పలేను. నేను మాత్రం నీకు మనసిచ్చిన మనిషిని. "

"ఇది కల్పన ఏ మాత్రం లేని వాస్తవ కథ. ఈ కథకు ముగింపు నా చేతిలో లేదు. ఎవరి చేతిలోనూ లేదు, నీ చేతిలోనేవుంది. ఆలోచించి ఏ ముగింపు ఇస్తావో ఇయ్యి."

ఆమె అతడినే చూస్తోంది ఆ చూపులో భయం, ప్రేమ, వాంఛ ఏమీ లేవు. నిర్వికారంగా, నిరోమయంగా ఉందామె చూపు."

అతడామె చూపుల్ని భరించలేక వాకిట్లో కెళుతుంటే ఆమె వారించలేదు. మాట్లాడలేదు.

"నా పెళ్ళానికి ఎవరు దొంగభర్తో రేపు తెల్లారాక తెలుస్తుందిగా? నన్నంటే మీ ఊళ్ళోవాళ్ళు చూసివుండరుకాని, మా నాన్నని, అమ్మని చూసారుగా? వాళ్ళని పిలుచుకొచ్చి ఆ దొంగభర్త రంగు బయటపెట్టనూ, వాడి దుమ్ము దులిపేయనూ?" ఆవేశంగా అంటున్నాడు గడ్డాల మనిషి.

"అరుంధతి అత్తగారూ, మామగారూ చనిపోలేదూ? సుబ్బారావు అలా చెప్పాడేం?"

"అలా చెప్పక ఎలా చెప్తాడు? నిజం చెపితే అసలు రంగు బయటపడదూ?" జనం సుబ్బారావును నిజం చెప్పమని నిలవేయకముందే అతనే చెప్పాడు.

జనం ముందు రెచ్చిపోయినా తర్వాత వాళ్ళముందో పెద్ద ప్రశ్న భూతంలా నిలబడింది.

తాళికట్టిన భర్త వొకడు, కాపురం చేసి కడుపు చేసినవాడు వేరొకడు.

ఇద్దర్లో ఎవరు భర్త? ఏ ధర్మశాస్త్రం ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం ఇస్తుంది? తీగ లాక్కుంటూ పోతే డొంకేకాదు ఊరి పరువంతా కదిలిపోతోందన్న భయమేసిన ఓ పెద్దమనిషి అన్నాడు గడ్డాల మనిషితో

'జరిగిందేదో జరిగిపోయిందయ్యా. పద్నాలుగేళ్ళు పెళ్ళాన్ని వదిలేసి మాయమయిపోయి యివాళ మొగుడినని రావటం నీకు మాత్రం ధర్మమా? ఏదో ఆశపడి వచ్చావనుకుందాం. కానీ యిక్కడ నీ పెళ్ళాం మరొకరితో కాపురం చేసి బిడ్డను కనబోతోంది. ఎంగిలికూడుకు ఎందుకు ఆశపడ్తావ్? రచ్చ చేయక నీ దారి నీవు చూసుకోరాదూ?"

"అంటే, నా పెళ్ళాన్ని వాడెవడో అక్రమంగా అనుభవించడం చూసి దాన్ని వాడికి కట్టబెట్టి పొమ్మనమనా మీ ఉద్దేశం . నా పెళ్ళానికి నేను చేసిన ద్రోహానికి నాకన్నా దుఃఖించేవాళ్ళు ఎవరుంటారు? తాళి కట్టిన బంధాన్ని భార్య చేసిన స్వల్ప ద్రోహానికి, అదీ ఎరక్క – తెంచుకు పోతాననుకుంటున్నారా? లేదు నేనంత కుత్సితుడను కాదు. యిందులో నా దోషం కూడా వుంది కనుక నా భార్యకు పుట్టే బిడ్డకు నేనే తండ్రినవుతాను. ఇన్నాళ్ళూ ఆమె తెలియక చేసిన నేరాన్ని క్షమిస్తాను. ముందా అప్రాచ్యుడిని తన్ని తరిమెయ్యండి.

గడ్డం మనిషి ఒక్క క్షణంలో ఉదాత్త నాయకుడయ్యాడు. అతని ఔదార్యాన్ని త్యాగ గుణాన్ని జనం పొగుడుకోసాగారు. సుబ్బారావు అదే సమయంలో విలన్ కింద మారిపోయాడు జనం దృష్టిలో. అతడిని నానా విధాలుగా తిట్టుకోసాగారు.

'నాలుగు వుతికేవాళ్ళు లేక, ఏ మొహం పెట్టుకుని యింకా నిలబడ్డాడో చూడండి. పూర్వ జన్మలో కూడా అరుంధతి మొగుడినన్నాడు వెధవ.'

'అట్లా కాదులే. అమ్మ పెట్టే నాలుగు చివాట్లకోసం ఎదురు చూస్తున్నట్లుంది. అరుంధతి నోరులేని పిల్ల కనుక బతికి పోయాడు. అదే యింకొకతయితే చీల్చి పారేయకపోయిందా దొంగ వెధవని"

అరుంధతి రాకతో ఊరి మూకలో కల్లోలం సద్దుమణిగింది. అందరి దృష్టీ ఆమెపై కేంద్రీకృతమయింది.

ఆమె మొహంలో విచారంలేదు. కళ్ళలో దైన్యత్వం లేదు. ధైర్యం, నిర్ణయం కనిపిస్తున్నాయి. ఆమె ఊరి వారికి కొత్త అరుంధతి.

"జరిగిందేదో జరిగిపోయిందమ్మాయ్. విచారించి ఏం లాభం ఇప్పుడు? యిక జరగవలసింది చూడు. నీ మొగుడు నీకు జరిగిన అన్యాయాన్ని చక్కదిద్దుతానంటున్నాడు. నీ బిడ్డకు తండ్రినవుతానంటున్నాడు"

అరుంధతి మాట్లాడలేదు. నేరుగా సుబ్బారావు దగ్గరకెళ్ళి అతని చేతులు పట్టుకుంది.

'నా మొగుడూ, నా బిడ్డకు తండ్రి యిక్కడే వున్నారు బాబాయ్. నాకు ఎవరి దయాభిక్ష అక్కర్లేదు."

భూకంపం వచ్చినట్లు భయపడ్డారు జనం.

తెలియక జరిగిందేదో జరిగింది. యిప్పుడు అంతా తెలిసాక తాళికట్టిన భర్త ఎదుట పరపురుషుడిని భర్త అంటుందా?

"కానీ అమ్మాయ్. తను నీ భర్త నీ ఎదుటే ఉన్నాడు."

"భర్త! ఏ ధర్మ శాస్త్రం ప్రకారం? రెండేళ్ళు ప్రేమని, ఆనందాన్ని ఇచ్చిన ఈయన నా భర్త కాకపోయాడు. మంగళసూత్రం కట్టటానికి ముందే లంచం పుచ్చుకుని, అది తీసుకుని చెప్పాపెట్టకుండా పారిపోయిన ఆ పెద్దమనిషి నాకు భర్త అయ్యాడూ? మంగళసూత్రం వెల అన్ని వేల రూపాయలా? మా డబ్బు మాకు వడ్డీతో సహా చెల్లించి మంగళ సూత్రం పట్టుకు పొమ్మని మీరంతా ఇన్నాళ్ళకొచ్చిన అతడినెందుకు నిలెయ్యరు? అతడిని డబ్బిచ్చి కొన్నది నేను. నాకు అతడిమీద అధికారం వుంది కాని నా మీద అతడికేం అధికారం వుంటుంది? ఐనా నా అధికారాన్ని యిచ్ఛాపూర్వకంగా వదులు కుంటున్నా. డబ్బు తిరిగి చెల్లించకుండానే అతడు కట్టిన మంగళసూత్రాన్ని తిరిగి యిచ్చివేస్తున్నా. తీసుకుని వెళ్ళిపొమ్మనండి." మంగసూత్రం తీసి అక్కడ నేలమీద పెట్టి వెళ్ళిపోతున్న అరుంధతి అలనాటి సీత, దయమంతి యిత్యాది పతివ్రతలకు కార్బన్ కాపీగా కనిపించలేదు. యిన్ని మాటలు, యిన్ని ఊహలూ అరుంధతేనా మాట్లాడింది?

ఆ తర్వాత కథ ఎన్ని మలుపులు తిరిగేదో? తెలుగు సినిమాలోలా ఎంత గందరగోళంగా మారేదో? ఐతే అచ్చం సినిమాలోలా పోలీసులు ఎక్కడినుంచో వూడిపడ్డారు.

'నేను నక్సలైట్ని. నన్ను రక్షించండి' అని ప్రాధేయపడ్డాడతను.

అతను నక్సలైటో కాదో తేల్చుకునేలోగానే పోలీసులొచ్చి 'యితడు జైలు నుంచి తప్పించుకు పారిపోయొచ్చిన ఖైదీ ' అంటూ పట్టుకుపోయారు.

'ఎన్ని కష్టాలొచ్చినా అరుంధతి మొత్తానికి అదృష్టవంతురాలే' అని ఊరి జనం మరోసారి అనుకున్నారు.

'కాకపోతే మన అరుంధతి ఏమిటి? మొగుడి మొహాన తాళిబొట్టు విసిరికొట్టి అన్నన్ని మాటలనడమేమిటి? నేనప్పుడే అనుకున్నా, ఏ దైవశక్తో దానిచేత అలా అనిపిస్తోందని. పోనీలే అమాయకురాలు యికనైనా సుఖపడితే మనకు అదే కావల్సింది.'

నిజమే. అరుంధతి అదృష్టవంతురాలే.

కానీ ఆ అదృష్టం ఖరీదు. ఆమెలో వచ్చిన భావ విప్లవం.

దాన్ని ఎంతమంది గుర్తించారన్నది మాత్రం కోటి రూపాయల ప్రశ్నే.

COMMENTS